

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννακόσια κι' ἕνα
κι' ὄλο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ'
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κτὼ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγχα καὶ στὸ χέρι.

*

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς ὄδο εἰκοσάραχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μινὸς Μαῦου δεκαεννέα,
διαθρυλλοῦνται σκάνδαλα νέα.

Πούντος ἑπτακόσια καὶ τριαντατρία,
κρίσεως μεγάλης νέα φασαρία.

**Φαουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Π. — Ἄφες πιά τὴν Αἴγυπτο καὶ κρίσις εἶναι πάλι.
Φ. — Τί λῆς, μωρέ;

Π. — Δὶν τὰμαθῆς, ταλαίπωρο κεράλι;
Τρέχουν σπουδαία πράγματα. Ξυλῖνε συμπολίτη,
καὶ πρόσζε νὰ σοῦ τὰ 'πὼ μὲ γλῶσσ' Ἀνατολίτη.

Βουδούρης ἰσοκκίνιες,
καυᾶ μεγάλο κάνει,
Καράπαυλος κ'ιτρίνιες,
λιγοθυμῶ τὸν πιάνει.

Τὸ κύρ Βασίλη τὸ γλυκὲ
ντὴν παῦσι τὸ βρισαῖ,
τὸ Στάη τρέχει βιαστικὸ
κι φέρνει λίγο ξῶδι.

Σωπαίνει τὸ Σιμόπουλο καὶ ντὴν μιλεῖ κατόλου,
τὸ Κόντη μας ἀρίζε τὴ θεῖα τοῦ Καρόλου,

τὸ Ταγμαδὸ φουρκίστηκε μὲ τρόπο ντελικάτο
κι τράβηξε σιγὰ σιγὰ γιὰ τὸ Σαρκακεράτο.

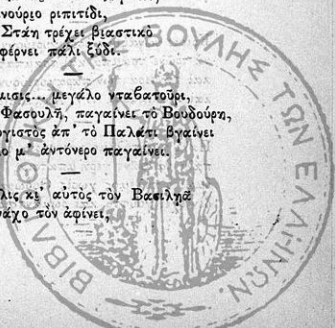
Καράπαυλο συνέχευται κι' ἀνοίγει τὸνα μᾶτι,
παρὸν εἶπει ντὴν ἦτανε Ρωμᾶνο ντιπλωμάτη,
λέει τὸ κόσμο τὸ πολὺ κι' οἱ ντιπλωμάταις ὄλοι
πὼς τὸ Μινιστρο 'τόμωσι κι' πῆγε 'στ' Ἀργαστόλι,
γιατὶ ντὴν τὸν ἰπῆρνε μαζὶ 'στὴν Ἀμπατσία
νὰ βγαίνει μὲ τῆς Δουκίσεσσις κι' αὐτὸς ἀλαμπρατσία.

Τὸ κύρ Βασίλη, Φαουλῆ, τίλει γολατὶ νὰ βγάλη,
τὸ κύριο Καράπαυλο λιγοθυμᾶ καὶ παλι.

Γένηκε κι' ἄλλο ἔαφνικό,
καινούριο ριπιτιδί,
τὸ Στάη τρέχει βιαστικὸ
κι φέρνει πάλι ξῶδι.

Κρίσις κι' μεταρρῦματα... μεγάλο νταβατόρι,
'στὸ Βασίλη, βρε Φαουλῆ, παγαίνει τὸ Βουδούρη,
μόλις σιστός κι' λυσιστός ἀπ' τὸ Παλάτι βγαίνει
τὸ κύριο Καράπαυλο μ' ἀντόνερο παγαίνει.

Μόλις κι' αὐτὸς τὸν Βασίλη
μονάχ' τὸν ἀρίνει.

Ξαναβγαίνει τὰ σκαλιὰ
τὸ ροβερὸ ντερίνι.

Ἰπέρουν δρόμὸ τὰ πακιά, παραφουσκώνουν φλόκoi,
παίει καὶ τὸ Σιμόπουλο, βραϊσκίε τὸ Θεοτόκη,
παίει καὶ 'στὸ Σιμόπουλο τὸ Κόντε λυγρὸ,
κουβέντα κοπαρνίζουσι μὴ τόνου σβαρό.
Λαϊμός των ἱεζιγίετκι καὶ πᾶνι 'στὸ Παλάτι,
κὶ λὶν οἱ ντῆρ τους τὰ καὶ τὰ κὶ τῶν φουμὶ κὶ 'ἀλάτι.

Κὶ κρεβαίνουσι ὑστερὰ κὶ πᾶνε 'στὸ Βασιλεῖ,
τῶνονου, ἰλένε, 'σὺχσαι κὶ τὸς 'μειουὸν σάν φίλοι,
πᾶνε κὶ 'στὸν Καρακίλο κὶ λὶνε καλημέρα,
τὸν 'βρίσκουσι κὶ μῦριε ροδίσταμο κὶ 'αἰθέρα.

Ρωμᾶνο ξαναγῆριε, κὶ λὶν γὶ' αὐτὸν κερπῶσι
πῶς τὸ Μινιστρο μελετᾷ παρὰ τῆσι νὰ νιώσῃ.
Ρωμᾶνο ντοβῆρ στίκεται κὶ κάτω ντῆν ἱγῆριε,
Ρωμᾶνο ντῆρ παρᾶσκα οἱ τρεῖς ἡμέριεσι πέριε.

Κρίσιε κὶ μετακῆρτῆριε, ρωαζῆ' ἡ κοινωμία,
τί τὰ γενῆ Καρακίλο; τί τὸ παιντὶ τοῦ Στόλο;
ἔμαθε κὶ τὸ Κάρουλο. πῶναι 'στὴν Ρουμανία,
τὰ τέτοιε πῶδ συνιθῆκαν 'στὴ θεία τοῦ Καρόλου,
κὶ γάρκα κὶ 'αὐτὸς πολὺ
γιὰ τοὺς σωμαχῶσι, Φασουλιῆ.

Φέρτε ροδίσταμο, φέρτε καὶ ζῆδι...
Σάντα Λουταία, Σάντα Λουταία...
ἰσὺ 'στὴν Αἴγυπτο 'πῆγιε ταξέιδη
κὶ 'οἱ Βασιλῆαδῆς 'στὴν Ἀμπαταία.

Τῆς σωμαχῆριε αὐτῆς τὸ καζὸ
ἄλλε, ψυχή μου, σ' ἔμαζε κλωταία,
καὶ ζερανῶσι κὶ 'ὄλο κινταζῶ
'στὴν Ἀμπαταία, 'στὴν Ἀμπαταία.

Τῶρα ζεθῶμωσι καὶ τὸ Ρωμᾶνο,
πῶδ δὲν τὸ 'πῆρανε 'στὴν Ἀμπαταία,
χρυσὸς ἔγινθηε καὶ παραπάνω
καὶ παραρούσκωσι σάν τὰ βουταία.

Μὲ τοὺς 'δικούς του περιουάει
κὶ 'ὁ Θεωδῶρ κὶ μὲ 'στὴν Γραιταία,
κὶ 'ἀπὸ τοὺς ἄλλους λόγῳ γυρεῖται
γιὰ τοὺς πολέμους μὴ τὴν Τουρταία.

Κρίσιε φωναζῶν ὅσοι γυρεῖον
νὰ τῶνε τσάμπα καὶ τακπαταία,
καὶ πάντερ των παραγῆριε
καὶ σχολιζῶν τὴν Ἀμπαταία.

Πάλι γιὰ πόλεμο κωνοφῆρα φῶρα,
πάλι θὰ φῶσι γερῆ μπασταία,
ὅμως ὁ πόλεμος χωρὶς Θεωδῶρα
δὲν ἔχει γοῦστο καὶ ρωμανταία.

Φ.— Σκάσιε, μωρὶ ζωντοβόλο, τὴν γλώσσα μου νὰ λύσω,
στάσου γιὰ τὸ ταξέιδη μου κὶ' ἐγὼ νὰ σοῦ μιλῶσω.

Π.— Βρὲ τί ταξέιδη τακπαταία
κὶ 'Ἀράπῆδες μὴ κοπαζῆς;
'Ἐδῶ ντουνῆς ἔχλασι καὶ παίει ν' ἀπορήσῃ
μὲ τὴν κωνοφῆρα κρῆσι,
λιγούμπισαν Ἰπουργὸ
κὶ 'ἔδωσαν τόπο 'στὴν ὄρη.

ἰδῶ πῶδ λὶς ξαναγῆριε παρακωνῆσι καὶ Σαβῶτα,
κὶ 'ἄχι πολέμου ἤχησαν εἰς ὄρη δυσαναβάτα,
μπαρούτῆ ξαναμῆριεσαν καὶ πόλεμοι χασιπῆριε,
μπᾶμ μπουῆ, φου φου λὰ βράκκα,
καὶ σὺ γιὰ τοὺς Ἀράπῆδες
μὴ σκαλιερίεσι βράκκα;

Φ.— Δὲν ξέρεις πῶς ἔπερσκα, κωνῆμε χασιμῆριε,
'στῆς Ἀραπίεσι τὰ μέρη.

Κὶ 'ἔιδα καὶ κᾶτι πράγματα, πῶδ ἴκαναν καὶ ντῆρπῆκα...
κὶ 'ἰσπούδασι κὶ 'Ἀράπῆκα.

ἄμει μαρούφ, βρὲ Περικλῆ, γιὰτὸ κοπαζῆρα μῶγια,
τούτέστι δῶσε μου νερό, κὶ 'ἄλλα σπουδαία λόγια,
ἄχλεμ κὶ σᾶχλεμ, δηλαδῆ καλῶς τον, καλῶς βῶριε,
πῶς ἦταν καὶ μᾶς ἡνῶριεσι;

μπελῆσιε μπελῆσιε, ὅπου θὰ πῆ κοντολογῆς 'εἰς μῆνη,
μαλίεσιε μαλίεσιε, 'Ἐλληνιστὶ μὴ χ' ἀνε σ' αὐ σημαίνει,
καὶ ρουγ φιλ ντᾶτα βρὲ γομάφ, καὶ ρουγ γανῆφ, γουρούνι.
κὶ 'ν ἄλλα μπουῆ, γιὰτὶ πολὺ μου 'μπῆκε 'στὸ ρουθαῖνι.
Σοῦ λέω τούταις τῆς βραϊσκίεσι καὶ οὐ νὰ τῆς γνωρίεσι,
κὶ 'ἂν τύχη, Περικλῆ κοντῆ,
νὰ γίνης Ἰπουργὸς ποτῆ,

νὰ ξέρῃς τοὺς συντρόφους σου κὶ 'Ἀράπῆκα νὰ βρῆις.

Π.— Ἰπουργῆκα Σιμβούλια κὶ 'ἡ κρίσιε παραβραϊε.

Φ.— Μαλίεσιε μαλίεσιε, βρὲ Περικλῆ, κὶ 'ἂν εἶναι δὲν περᾶξῆ...
Κὶ' ἐγὼ τὴν κρίσιε ἀκούσα καὶ μὴ ἔκανε κὶ' ἔξερσκα.
λὶς κὶ 'ἦμου μὲς 'στὸ πέλαγος, λὶς κὶ 'ἦμου 'στὸ βαπόρι...
δὲν ξέρεις μὲς 'στὴν Αἴγυπτο, κωνῆμε, πῶς ἔπερσκα,
θελίεσι δὲν θέλιεσι θὰ 'στὰ πῶ, θ' ἀκούσης μὲ τὸ ζῆρι.

Τῶν Ἀράπῆδων ἡ γῆ
ἔμειλε τὸν σωμακῆριε.
κὶ 'ἔγινε κὶ' ἐγὼ πλεγή
μὲς 'στὴν γῆν τὸν Φαρκᾶνον.

'Ἄμμι κὶ 'ὁ Συνακῆσιε,
ὁ δημοφιλῆς Κωνσταντῆσιε;
τῆντῆλεμαν ἀληθινῶς
κὶ 'ἀρετάνθρωπος γαλάντης,

ἕνας Νετλὸς σάν νὰ λέμε μὲ πλεμῆριεσι κὶ' αὐτῶς
κὶ' ἐχχειλίεσιε κισθημάτων, ἔξαιρῆσι τοῦ πηλοῦ.

Σὲ μικροὺς καὶ σὲ μεγαλοὺς καὶ σ' ἐμένα λατρευτῶς
ἔγινε γιὰ τῆς Νε φ ε λ α ε ἰς ἱμπρεσῆριεσι κὶ' αὐτῶς,
καὶ μπελῆσιε, βρὲ Περικλῆ, τούχα γίνε δυνατῶς.

'Ἄμμι ὁ Ρόστοβιτς ὁ Μπέσιε; ἀνθισμῆριε γηρατεία,
φλογερῶς σάν τὸ χαμῆνι, πῶναι μοναχῆ φωτιά,
μὲ τὴν ἀλκίμου τὴν ἦθῆν διαπύρου πετριότου...
γιὰ χατῆρι μου καὶ τούτος 'πῆρασε τὸ διάβολο του,
καὶ νομῶ, Περικλῆ, πῶς τὸν βῆλα μὲς 'στὴ μῆσι.
γελαστὸ καὶ κοτσονάτο μὲ τὸ κόκκινὸ του φῆσι.

Ο Φασουλής ο γόος κάνει πολλά παιχνίδια με της Αιγύπτου φίδια.

Βλέπεις τούτη τὴν καρρίτσα 'στὸ χιόνάτο μου λαϊμό ;
 εἶναι τοῦ γιατροῦ τοῦ Πίστη, ποὺ πολὺ τὸν ἰκτιμῶ...

πατριώτης ἐκ τῶν πρώτων κι' ἐπιστήμων μὲ μελαλιὰ,
 κἀκεῖ κέντρα, Περικλέτο, καὶ συστάσια πολλά.

Π.—'Ὅποιος κἀτὶ σοῦ χαρίζει δὸς του καὶ τὸν ἐπαίνεις.
 Φ.—Πάντα πρῶτος γὰρ μείνεις... δὲν θὰ γίνης εὐγενής.

'Ἐὶ Συστάσιο κι' ἐμένα μὴ γέμῃ πρᾶντακτὸ
 μὲ μετσίνα, μὲ γιοσοῦτι, κοκορέται καὶ σφακτό,

κι' ἦταν ὄλ' ἡ παροικία ρομαλεῖα κι' εὐθαλής...
 χρίζε χαίρε, τοῦ Καίρου παροικία προσφιλής.

—καὶ ἐπιτάξαι! τοῦτον
 ἐπὶ τῶν ἐπιτάξεων ἡ δὲν ἐπιτάξαι ἐπὶ τῶν ἐπιτάξεων

'Ἐν δίστιχόν μου πρόποισι σα χ λ α ο υ ς ἠνῶσιν μόνον
 ἴσους γεννοῦν τὴν ἔριδα, τὴν ἔχραν καὶ τὸν φθόνον, καὶ

κι' ἐκείνους, ποὺ σαχλολογοῦν μετὰ πολλῆς βλακειάδας,
 τυλᾶντοντες πρὸ τῆς ἀκμῆς ἀνούσης παροικίας.

Π.—Τί λέε, μορέ ;
 Φ.—Μονολογῶ, καίμεινε Περικλέτο.

Π.—Δὲν μοῦρερε τοῦ Τεκαναλὴ κανίνα τ'αὶγάρετό ;
 Φ.—'Αἶγο μπαμπάκι σούφερα ταῦτιά σου νὰ βουλώσης

νὰ μὴ ἀκούς τοὺς ρήτορας καὶ τὰς διοργανώσεις,
 κι' Ἰπουργικὰ Συμβούλια μ' εὐγενεστάτας φράσεις,

ὅσες γινθῆ καὶ προκαλεῖ δαιμονιακά ὄρασις.
 Π.—Δὲν φέρεις ἄλλο τίποτα γιὰ μίνα, παρακίπια, ἢ

μὲτε καμμιὰ τοῦλάχιστον κερμιπαῖντρία πῖτα ;

Φ.—Σοῦ φέρνω φάσκελα πολλὰ, μὰ τάφησα 'στὴν πόστα,
 καὶ πήγαίνε καὶ πάρε τα καὶ μοίραστα καὶ δὸς τα.

Π.—'Ἐλα δεῖξε μου μιὰ λίρα γιὰ νὰ τὴν ἰδῶ πὼς εἶναι.
 Φ.—Γιὰ τὰ μούτρα σου κι' ἡ λίραις δὲν γίνηκαν, 'Αρλι-

Π.—Θέλω νὰ μοῦ δείξης λίραις, ἰκτινε.
 πόσαις ἔχεις ; πόσαις πῆρες ;

Φ.—Κύτταξε, βρε Περικλέτο, πὼς βαρύνει τὸ σακκί.
 Π.—Καμμιὰ Τράπεζα δὲν κἀνεις ὅπως τὴν Πιστωτικῆ ;

Φ.—'Ὅταν δεύτερο ταξίδι γιὰ τὴν Αἴγυπτο θὰ κάμω
 καὶ σὰν ἄρματα λογία καὶ πανάλης ἐπιδράξω,

τότε πλεόν τὰ κοντύλια θὰ τ' ἀφήσω κατὰ μέρος
 καὶ Πιστωτικὴ θ' ἀνοίξω, καὶ θὰ γίνης συνεταιρος.

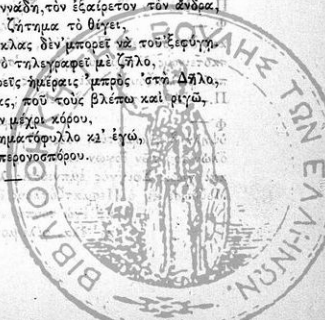
Π.—Εἶδες, βρε, καὶ τὸν Γεννάδη, Πρόξενο 'στὴν Αλεξάνδρα;
 Φ.—Εἶδα, βρε, καὶ τὸν Γεννάδη, τὸν ἐξαιρετὸν τὸν ἄνδρα

μὲ σοφὴν διπλωματικὴν καθε ζήτημα τὸ τίγει,
 κι' οὔτε κρούσμα τῆς πανοῦκλας δὲν μορεῖ νὰ τοῦ ἐπιβῆ.

Πλὴν ἄμισος, Περικλέτο, τὸ τηλεγραφεῖ μὲ ζῆλο,
 κι' ἐγὼ κάνω καραντίνα τρεῖς ἡμέραις μπρὸς 'στὴν Ἀἴλο,

κι' οἱ γιατροὶ μὲ ψεκασθήρας, ποὺ τοὺς βλέπω καὶ οἰγῶ, ἢ
 μὲ ψεκαζόν μὲχε κάρου.

ὅπου 'νόμιζες πὼς εἶμαι κλημασφύλλο κι' ἐγὼ,
 πάσχον ἐκ περογοσπόρου.

Μὰ κι' οἱ λοιποὶ Προξενικοὶ περιχαρεῖς μ' ἐξέρισαν
κι' ὡς Πρόξενον πολλὴν χαρὰν ἴσ' ἔχον ἐπροξένησαν.
'Ἄλλ' ὅμως καὶ τὸν Φώτιον τὸν Πατριάρχην εἶδα,
τὸν πρόμαχον τὸν εὐσεβῆ, τῆς πίστεως κρηπίδα,
μειλίχιον, πυρήγορον, ἐν ἀρετῇ μαχόμενον,
καὶ πατριῶδες ποικιλινοῦτα κι' ὄλους θερμῶς δεχόμενον,
κι' εἶδα σὺν γάργαρο νερῷ
καὶ σὺν χρυσῶν λαγυρῶ
τὴν ἀρετῆ, τὴν πίστι σου, τὸν νοῦ καὶ τὴν ψυχὴν σου,
κι' ἐβίβησα τὸ χεῖρ σου κι' ἔπηρα τὴν εὐχὴν σου.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λῆς ἂν εἶδες
καὶ σὺ τῆς πυραμίδος ;
Φ.— Σὺ ἐβεβαῖω, βρὲ Περικλῆ, πῶς παντελῶς δὲν εἶδα
καμμίαν πυραμίδα.
Π.— Τί λῆς, μωρὲ Ἰωντοβόλο ; 'μῆλεις μὲ τὰ σωστά σου ;
φτοῦ σου, ἄντροπῆ σου κι' αἰσχρῶ σου...
Φ.— Μὴν κἀνῆς ἔτσι, στάσου.

Ἐσὺ, ποῦ μίγαις πολεμεῖς,
γνωρίζεις τίναίκε πυραμίδας ;
μὰ κοτρωῶνα μοναχὰ σ' ἄλλη κοτρών' ἀπάνω,
κι' ἂν πῆγαίνα τί θάβλεπα καὶ τῆθελα νὰ κἀνω ;

Τὸ θαρροῦσα περιττόν
κι' ἔλαγα καθ' ἑαυτόν :

Ἐτί τῆς θέλω τῆς γελοίας πυραμίδος τῶν Χιτῶν ;
καὶ δὲν πῶω ἴσ' ἔλαγα, τὸν γενιθλιόν μου τόπον,
νὰ κοττάζω πυραμίδας ἀπὸ τρόπικα πολέμων,
ποῦ δεισσεῖσαν τὸν Αἴγυον,
κι' ὄ ντουναῖε τῆς βλέπει τρέμων ;

Καὶ ἴφουσεο τὸ χαμψίνι, Περικλῆ στραδοσυγιά,
ποῦ τὰ μούτρα σου νομίζεις ὅτι πιάνουν πυραμιάς,
καὶ φαναζεῖς κάθε τόσο μὲ θεριὸ ζεφάντο ;
αἰβάττε γύρω μου πατάταις νὰ μὲ κἀντες φητό.

Τὸ χαμψίνι τὸ χαμψίνι
μὰ σὶ κἀνι, μὰ σὶ φῆνι,
καὶ φουφῆς καὶ ζεφουφῆς
καὶ διαγκάνας καὶ λυσσῆς.

Κι' ἂν ἴφουσεο κι' ἔδω πέρα,
Περικλῆτο φαμφρόνο,
θὰ σπκῶναμε παντῆρα
γὰ πολέμουσ κάθε χρόνο.

Π.— Μὰ δὲν εἶδες καὶ τὴν Σφίγγα ;
Φ.— Τὴν κακὴν ψυχρὴν σου ἴμερα...
σκοτεινοῦς νὰ λύνουν γρίφους ἴσ' ἔλαγα, τὸν κεντρί,
ποῦ φωλιάζουσ τῶσας σφῆκες μὲ φαρμακαρὸ κεντρί ;
Π.— Ἄλλο τίποτα δὲν εἶδες ;
Φ.— Ἄμμ' ὁ Πράκτωρ ὁ Γρουπάρης ;
ὕψηλ' διπλωματίας, νοῦς, εὐγένεια καὶ χάρης,
ὄλων του τῶν ἔργων τῶθλα ἡλενιτὰ κι' ἔριτμα,
καὶ χωρὶς Σφίγγος ἐμπνεύσεις λύνει κάθε ζήτημα.
Μουθῶσε κι' ὁ Πεσματξόγλουσ ἐνὰ σπέρνον χουσό,
κι' ἔγω τοῦκα ἐμὲ μερσι,
κι' ἔλα, φιλε μου, καὶ σὺ

γὰ νὰ πάρης τὸ μισό.

Ἰδιαίτερο ντουλάτι τοῦω κἀνι γὰ τῆς,
κι' ὅποιο θέλει νὰ τὸ βλέπῃ θάρχεται μὲ πληρωμῆ.

Ποιῦς νὰ πῶ καὶ ποιῶς ν' ἀφῶσο, ποῦ δὲν ἔχουν μετρημῶ ;
πέρα πέρα τοὺς δοξάζω, πέρα πέρα τοὺς τιμῶ,
φορτωμένους, Περικλῆτο, τοὺς στεφάνους τῶν ἐπ' ὄμων
πρὸς ἀγνώστους καὶ γνωρίστους μένω Φασουλῆς εὐγνώμων.
Τέλος πάντων ἴσ' ἔλαγα, τὸν Φελλῶν ὄλους σὲς ἔτιμασα,
καὶ κλωτσῶντας τὴν στειλίνα
νὰ με πάλι ἴσ' ἔλαγα Ἀθῆνα...

βρὲ τὴν ἀτιμῆ... δὲν ξέρεις πῶς τὴν ἐπεθῆμισα.
'Ἐλαχτήριασ κουβένταις Ἀθηναίων παλασβας,
κι' ἔγω πῶω, χασομῆρ, μὲ μακροῦται ἴσ' ἔλαγα χεῖρ
νὰ ἴμῆσω γὰ τὴν κρίσι καὶ γὰ τῆς παρασκευαῖς,
μὰ καὶ γὰ τὴν Ἀμπατσία θέλω γόλια νὰ κἀνω,
νὰ τὰ πῶ νὰ ζεθωμένω.

Π.— Πῆς τα, μούμια, σαρκοφάγε,
γόνι τῶν φιδῶν καὶ μάγης,
πῆς τα, Σφίγξ τοῦ καφρενῆ,
καὶ Σαββᾶχ βακλασινῆ,
κι' ἄρεε μαλακὸ στήλαρ ἴσ' ἔλαγα κορμῆ σου τὸ ζυλίνο
μὲ κἀνι λαχρένο.

Ἄγαπημένους ἔσβυσε συνάβελδρος ἴσ' ἔλαγα Πόλι,
ὁ Βέλλης ὁ πολύτιμος, ποῦ τὸν ἐκλάσαν ὄλοι.
Κλαίει κατὰ τῶν κι' ὁ Ρ ω μ ῆ ο σ τὸν δημοσιογράφου
καὶ κἀνι μὲ τὸ δάκρυ του στεφανωμένο τῆρο.

Καὶ καμψόδιασ ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Σὲ περίφημας ἐπέδω Ὀλλανδῆζικοιο χαρτιῶ
νὰ τοῦ Γεωργῆ τοῦ Βραττήτῆ τοῦ Τραγοῦδι τοῦ Σπητιῶ
ἐπὶ τῶσ ποιημάτων,
ἐληθῶν ἑνερσημάτων.
μὲ στεροφᾶς λυρικαιτάς, γλαφυράς, ἐπιγυφάτους,
συγκινούσας, ζεῖρουσας, λιγυράς καὶ μελερῆτους,
δουκ ἐμπνευσθὴ κἀνι εἰς ἴσ' ἔλαγα ἀρετῆς
φλογερῆ, ἐνθουσιᾶς, κι' ἐμπνευσμένους ποιητῆ.

Ἄφασο τῆς Ἀνατολῆς, ὁποῦ ἴσ' ἔλαγα Πῶλι βγαίνε,
τούτῆς Ἡμερολόγιον διαπραπῆς ἐν γένει,
μὲ τόση πολυτέλειαν καὶ μ' ἀνεπίστα ὄλην
περίτχον, πολυμορφον, τὰ μέλιττα ποικίλην,
λαμπρῶς διευθυνόμενον μὲ τὸν Σακελλαριῶν,
καὶ πᾶς ταχίαν πρὸδον χρηστέας ἐπιτάδας δίδει.

Ἄ Γεωργῆς Στασινοῦλος, σωστὸ καὶ δῶ κῆρος,
τοῦ τελευτέου Περαιῶς ὑπάλληλος δραστήριος,
τὴν τοῦ Βαρβάκου Σακουτῆν ἠρωδωνισθὴ τῶρα,
νύμφη τῶντι ἔλαγουσ τὴν καὶ μὲ χαρῆνον ὄλην.

Τὸ Δημητρακοπούλου νέον βιβλίον ἔλαγα
παγκάλως τυπωμένον, εἰς ἄλλο διαβῆτα,
μὲ κἀνι ἀποτάτας καὶ γελιμορῶν γνωμῶν,
τὸν φίλον συγγραφέα κατ' ἔλαγα τιμῶν.

Τὸ γραφῆνον τοῦ Ρωμῆρο μακ, παραλίπια πατριῶτου,
ἐρίθμος τριαντατρίας, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.